



RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

N I C O L A E,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului,
Feleacului și Clujului.

Iubitului cler și popor har și milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela
Domnul nostru Iisus Hristos

»Veniți de luați lumină«
(Din sfânta slujbă a Învierii)

Iubiții mei! Iți sufletești,

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să săvârșim cu evlavie curgerea postului celui mare. Șapte săptămâni de-a rândul ne-am nevoit întru omorârea poftelor noastre celor trupești, prin înfrânarea de bună voie. Am făcut-o aceasta fiind încredințați că numai scuturând cătușile ucigătoarelor patimi ale trupului putem purcede pe cărarea neprihănită a viețuirii întru slobozenia lui Hristos. Căci patimile robesc spre moarte, iar înfrânarea slobozește spre viață.

La dulcea chemare a Maicii noastre Biserici am alergat cu toții să petrecem cu zdrobire de inimi pe Fiul lui Dumnezeu pe drumul negrăitelor Sale Patimi, ca să ne facem astfel vrednici și de izbăvitoarele roduri ale învierii Lui.

Văzutu-l-am intrând pentru cea din urmă oră în Ierusalimul ucigător de proroci — și un fior de mândrie sfântă ne-a străbătut sufletul când am auzit răsunând din pieptul mulțimilor obșteasca strigare de slavă: „Osana, Fiul lui David! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cel de sus!” (Matei 21, 9). Văzutu-l-am apoi în Vitania, în casa lui Simon leprosul, unde o muiere evlavioasă, cu mir de mare preț i-a uns trupul spre îngropare — și inima ni s'a umplut de duiosie. Văzutu-l-am la cina cea de taină, încunjurat de ucenicii săi, vestindu-și sărbătorește răscumpărătoarele Patimi și așezând taina preacuratei Impărtășanii întru care se vor izbăvi creștinii până la sfârșitul veacurilor — și inimile noastre s'au strâns de înfricoșatele vestiri ce s'au desprins depe buzele Mielului. Văzutu-l-am pradă uneltirilor mișelești ale căpeteniilor neamului jidovesc — și sufletul nostru s'a umplut de mânie sfântă împotriva



P. S. S. Episcopul Nicolae Colan

judcătorilor mincinoși. Văzutu-l-am îngenunchiat pe stânca din grădina Getimani, rugându-se cu sudori de sânge în fața paharului jertfei pe care avea să-l bea în curând până'n fund cu o dumnezeiască seninătate — și ne-am îngrozit de întunecata privescătoare. Văzutu-l-am vândut de Iuda cel fără de lege — și ne-am cutremurat de fapta întunecată a celui ce nu s'a sfiit să dea în mâna ucigașilor pe bunul său învățător și Stăpân. Văzutu-l-am făcut de ocară, scuipat și bătut de netrebnică obște întărită — și dreapta noastră tulburare nu mai avea margini. Văzutu-l-am suind sub povara crucii, sub a lacrimilor Maicii Sale și ale iubitului său ucenic Ioan, dealul Golgotei — și lacrimile noastre au curs șiroaie. Iar când l-am văzut răstignit pe cruce între doi tâlhari, apoi murind și îngropându-se cu svon de cântare lină, secase și izvorul lacrimilor noastre; nu mai puteam decât să murmurăm printre suspinuri rugăciunea: „Inchinămu-ne Patimilor Tale,

Hristoase; arată-ne nouă și mărită învierea Ta...”

Ci iată că jalea noastră cumplită întru negrăită bucurie s'a întors, căci a treia zi „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dărându-le”. Zăbranicul durerii s'a ridicat de pe ochii noștri înroșiți de lacrimi și duhul nostru se scaldă azi în baia de cerească lumină a învierii Domnului.

Prin părinteasca dragoste a Tatălui celui din ceruri și prin ascultarea credincioasă până la moarte a Fiului Său s'a șters păcatul. Povara lui nu ne mai apasă, osânda lui nu ne mai înfricoșează. Prin învierea

(continuare în pag. II-a)

(urmare din pag 1-a)

lui Hristos boldul morții s'a frânt și nevătămător s'a făcut. Iadul s'a surpat, cu întunericul lui cu tot, și peste dărâmaturile lui netezite raiu nou a înflorit, ca întru el să se sălășluiască toți ceice se împărtășesc din acelaș Păhar al vieții și din aceeași Pâine cerească, pe care ne-a dat-o prin moartea Sa Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Cei ce vor gusta din acest Păhar și din această Pâine, care este Hristos, vor vedea cât e de bun Domnul... Umplea-se-va inima lor de mângâierile covârșitoarei Lui iubiri, pentru că din Patima lui preacurată și din slăvita Lui înviere vor învăța a cunoaște tot belșugul binecuvântărilor cari așteaptă *dincolo* pe toți ceice *alii*, întru necazuri și strâmtorași, plinesc porunca cea mare a iubirii de Dumnezeu și de oameni. Din luminatul praznic al Paștilor creștinești se vor încredința, că „*nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum să se asemene cu slava cea viitoare care va să se descopere întru noi*“ (Rom. 8, 18). Această slavă viitoare își va răsfrânge mângâetoarele sale raze și asupra vieții noastre din veacul cel pieritor — și așa vom gusta măcar în parte — și aici pe pământ — dulceața raiului celui ceresc.

Iată, iubii mei fii sufletești, înțelepciunea vestită până la sfârșitul veacurilor, de cuvântul Crucii care nu mai „*pentru cel pieritor este nebunie, iar pentru celce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu*“ (1 Cor. 1, 18) Iată covârșitoarea lumină care a strălucit în lume din mormântul întru care s'a culcat, trei zile, Domnul vieții, pentru ca biruind moartea și înviind cu mărire, să dăruiască viață veșnică tuturor celorce cred întrânsul.

Drept aceea, ascultați chemarea plină de dragoste sfântă rostită de părinții voștri cei duhovnicești din fața altarelor strănoșestii noastre Biserici: „*Veniți de luați lumina!*“ Veniți de vă împărtășiți din lumina pururea strălucitoare a iubirii și măririi lui Hristos, Deschideți-vă larg porțile inimilor voastre, ca să străbată în ele această lumină și să dobândiți astfel călăuză nesmintită pe cărările întortochiate și pline de ispitate ale vieții acesteia și vă apropiați tot mai mult de înfloritele pajiști duhovnicești ale împărăției lui Dumnezeu.

Nici o întristare să nu întunece sau să umbrească măcar bucuria voastră din ziua praznicului sfințel Paști. Știm că pentru păcatul neascultării de Evanghelie,

pentru ispita trufiei și nesațului după deșerte măririi, lumea se sbate'n necazuri cumplite; toată făptura suspină — ca'n chinurile facerii — așteptând din nou punerea de fii ai lui Dumnezeu. Neamurile pământului și-au împrăștiat feciorii — și-odată cu ei s'au împrăștiat inimile.

Este aceasta, dragii mei, o încordare eroică pentru legea lui Hristos și pentru dumnezeiasca lui rânduială care va trebui să se sălășluiască în lume. Conștiința părtășeniei noastre la uriașa năvală împotriva cumplutului vrășmaș ne înalță sufletele noastre, și în acelaș timp ne întărește credința, că jertfele apărătorilor Crucii și dreptății lui Hristos nu vor rămânea fără roduri, ci îndurarea lui Dumnezeu va face să se plinească mângâetoarele graiuri rostite de Domnul prin gura prorocului său Ieremia: „*Eu imi cunosc gândurile pe care le am față de voi, gânduri bune și rele, ca să vă pregătesc un viitor cu nădejde. De mă veți căuta din toată inima voastră, mă veți afla — zice Domnul — și voi schimba răstăriștea voastră, (Ier. cap. 23).*“

Cu asemenea gânduri și simțăminte să Vă îndulciți sufletele în ziua marelui praznic al Invierii Domnului.

Incolo — „*câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt de iubit, câte sunt cu nume bun*“ (Filipeni 4, 8) să Vă siliți a le face; și Dumnezeuul păcii va fi cu Voi.

Iată, dragii mei fii sufletești, dumnezeieștile învățături și părinteștile povățuiri pe care Vi le trimit cu toată dragostea mea, de praznicul sfințel Paști, fiind încredințat că le veți pune la inimă.

Dorind din tot sufletul meu, ca sfințele Sărbători să le petreceți sănătoși și plini de toată îndestularea duhovnicească — și să le ajungeți întru mulți fericiți ani, Vă trimit solia creștineștii noastre biruințe: *Hristos a învlat!*

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Dată în reședința noastră episcopoească, la praznicul sfințel Paști din anul Domnului 1942.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor

† NICOLAE
episcop

Nr. 887—1942 Pres.

DE ZIUA INVIERII

Intruparea și coborârea Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe pământ a fost cea mai formidabilă revelație a adevăratelor vecinice ale lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor de pe acest pământ.

Adevărul vine dela Dumnezeu. Este curat și sfânt. El vorbește azi în uliță și mâine de pe tron. El pretinde însă oamenilor tot atât de curății și integrități din toate punctele de vedere. Căci numai aceștia pot deveni mântuitorii lumii, fie aruncați în închisori, fie schingiuiți și batjocoriți, fie răstigniți pe cruce.

Revelația divină primită prin Iisus în ziua de Florii renaște mult mai puternică din mormântul de pe culmea Getsimani. În acest mormânt s'a

zemisit marea revoluție a legii lui Iisus Hristos.

S'ar părea o simplă coincidență faptul că învierea lui Iisus din mormânt s'a săvârșit într-o dimineață domoală de primăvară.

Noi credem însă că a fost o menunată înlocuire a lui Dumnezeu ca poporul prin analogia între învierea naturii și învierea lui Iisus să înțeleagă mai bine renașterea din viața păcatului.

Primăvara renaște toate porțile de viguroasă întinerire. Raza soarelui străbate poșgăta încremenită în măruntăele pământului, destramă cătușile morții, se furișează în culele bulgărilor de pământ și înfioară germenii tuturor vietăților. O rezire formida-

bilă se trezește în întunecul pevarnic al negrului pământ, răscolind furtuna premenirii în toate fibrele naturii.

Codrii își scutură plețele, colinele se mișcă, mugurii spintecă haina înghețului, bobul îngropat învie și volbura renașterii dă viață tuturor făpturilor mânilor lui Dumnezeu.

Este marea revoluție a vieții care doboară fără putere de rezistență toate cătușile morții. Din marea uriașă a acestei premeniri se desprinde psalmul de slavă al dumnezeirii, care preamărește cu osanale de bucurie biruința vieții asupra legăturilor morții.

Renașterea naturii cu toată formidabila ei revoluție în măruntăele pământului își îm-

plinește rostul cu cea mai perfectă precizie și cea mai desăvârșită armonie având o singură țintă ca prin împlinirea acestui rost să preamărească pe Tatăl cel din ceruri.

Revelația învățăturilor lui Iisus are acelaș aspect de revoluție morală, cere aceeaș precizie și aceeaș armonie în resturile de viață ale omului, având suprema poruncă: să iubești pe Domnul Dumnezeu tău și să iubești pe deapropie tău ca pe tine însuși.

Dar, omul, suprema făptură a lui Dumnezeu, n'a luat și multă lume nu ia nici astăzi povață nici dela natură nici dela evanghelia Mântuitorului. Pareă ar fi o imposibilitate socială să iubești pe Dumnezeu

(Continuare în pag. 3-a)

Evanghelia

Ioan c. 1, sth. 1-14,

Bucuria ce stăpânește deopotrivă sufletele și trupurile noastre, este un semn vădit al credinței ce stă la temelia praznicului luminat: Învierea Domnului. Dacă întreaga Lui învățătură cum și minunile săvârșite, ne-au umplut sufletele de iubirea divină, adusă în lume drept cheagul vieții omenești, ori dacă păținirea Lui cea de bunăvoie, moartea și îngroparea Lui, ne-au încredințat despre împăcarea noastră cu Dumnezeu; atunci Învierea lui Iisus din mormânt, este chezașia cea mai sigură a „vieții vecinice“.

Cu moartea sa, Domnul a dat lumii viața cea adevărată.

Creștinătatea întreagă se bucură acum, căci „viața a răsărit din mormânt“.

Când vorbim de viață, gândul nostru se îndreaptă la cele două stări omenești: viața pământească și cea cerească.

Pentru aceste realități, Iisus a primit întruparea, încoronată cu învierea din morți.

Să luăm în primul rând viața pământească, cu toate înfățișările și doririle ei și să vedem ce ne poate da. Mulți oameni se lasă ademeniți de ceea ce poate da lumea și astfel caută fericirea și rostul vieții, fie în bogății, fie în frumusețe, fie în mărire, fie în plăceri și desmierdări nengăduite, fie în orice poate să aducă mulțumirea vremelnică.

Acest fel de trai, deși „bun la mâncare și plăcut ochilor la vedere“ (Facerea 3, 6) nu dă omului ceea ce râvnește cu atâta ardoare, fericirea și viața cea adevărată, căci păcatul care stă la temelia trăirii pomenite, în loc să întărească viața, mai mult o surpă.

Priviți în jur la tot cine a făcut din viața sa, idolul la care se închină și răspundeți cât a durat această vremelnică viață cu înșelătoarele scopuri și ce-a folosit omul din acestea. Sau dacă ești dornic de adevăr, coboară-te în-

lăuntrul tău, scutură toată poșghița păcatului și vezi cum și unde trebuie să-ți orânduiești zilele vieții tale?

Hotărât, că trebuințele vieții familiare impun omului o luptă întru agonisirea celor trebuincioase. Pentru realizarea acestora, ne avântăm cu toate puterile, în mijlocul valurilor vieții și căutăm să-le înfrângem. Cineva a spus, că viața e o luptă și cine se lasă biruit va fi înghițit de valurile ei.

Astfel este tot omul ce-și pune nădejdea numai în viața aceasta și în puterile ei. Bogăția, pofta trupească, mărirea ca și oricare altă plăcere, vor peri și nu-i vor aduce fericire.

Pentru cine însă această viață este un „dar alui Dumnezeu“, pe care trebuie să-l folosească numai întru lauda lui Dumnezeu, prin fapte bune; pentru acela zilele vieții sale, sunt tresăriri la „viața cea adevărată“. Cât de plăcut se scurge petrecerea pe acest pământ, a creștinului iubitor de Hristos și împlinitor al poruncilor dumnezeiești, el se simte plin de fericire totdeauna, fie în bucurie, fie în întristare și strigă: „Bine este a fi aici“.

Iată cum dar Iisus, prin evanghelia Lui, pecetluită cu Învierea, a adus lumii: viață. Căci viața noastră își poate primi rostul ei, numai în lumina învățăturilor sale.

Și această trăire creștinească este apoi arvuna vieții adevărate, dincolo de mormânt, pe care o nădăjduim cu toată puterea.

Chipul acestei vieți ni l-a arătat însuși Domnul, prin minunata Învierea Lui.

„Întru dânsul viață era și viața era lumina oamenilor“ (Ioan 1, 4). Lumina vieții noastre este Hristos, viața cea adevărată, deci să-ne călăuzim pașii noștri întru plinirea voiei lui Dumnezeu, așa cum ne învață Iisus cel înviat.

Pr. T. Ciurus

De ziua învierii

(Continuare din pag. 2-a)

și pe deaproapele tău ca pe tine însuși.

Inversând sensul acestei învățături astfel: iubesc-te pe tine cum iubești pe deaproapele tău, se pune întrebarea cum își pune problema măcar în forma aceasta? Răspunsul este ușor și ni-l demonstrăm viața de toate zilele cu negațiile ei. Poate că aceasta însă nu cere să săvârșești minuni. Ea cere să fim mai buni, mai cinștiți, mai onști, mai altruști, renunțând la multele deșertăciuni ale patimilor omenești, să fim oameni după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Să spintețăm poșghița răutăților și ale egoismului, să ne renaștem și să înviem din mormântul acestor păcate la o viață liberă de orice prejudeții în spiritul dreptății adevărilor divine.

La o mare întreprindere particulară din America s'a deslănțuit la un moment dat o revoltă pentru că stăpânii nesocoteau interesele superioare ale obștei, nevoind să subordoneze acestora interesele materiale ale întreprinderii. Atunci unul dintre oamenii cu bun simț a recomandat următoarea rețetă: la un gram de ulei de trandafir din alifia

numită bunăvoință, un gram de sare din cristalul corecționării, un gram din boacana abnegațiunii, un gram din lichidul iubirii deaproapele, un gram din boabele respectului pentru alții, un gram din picăturile simțului de sacrificiu și o uleiică din apa isvorului de mulțumire sufletească, amestecă-le pe toate în vasul nădeii desinteresate și gustă din acest medicament și atunci vei avea satisfacția că răspândești în jurul tău numai bucurie, mulțumire și fericire pentru toți.

Dacă societatea omenească ar utiliza acest medicament de bună seamă că n'ar mai fi atâta suferință pe fața pământului.

Adevărul învățăturilor lui Hristos este vecinic și este singura cale care poate aduce pe pământ fericire și mântuire. Iar adevărul acesta va ajunge la deplină biruință atunci când Iisus Hristos nu va învia numai din mormântul din grădina lui Iosif, ci va învia în sufletul tuturor oamenilor.

Acestui scop i-a slujit și îi slujește din veac până în veac Biserica noastră.

Dr. Seb. Stanca

Sfintele patimi și jertfa noastră

Copleșiți de dragostea nemărginită arătată de Mântuitorul în tot timpul propovăduirii și pecetluită apoi cu jertfa Crucii, ce cuprinde cele mai grele pătimiri amintite de istorie, ascultăm înșirarea lor cu sufletele apăsate de durere. Nici când nu simțim cu atâta putere iubirea lui Iisus ca și când cele 12 Evanghelii sapă cu cuvintele lor nemestșugie, chipul Celui jertfit pentru păcatele noastre. Din moartea Lui, a isvorât viața nouă.

În acest înțeles, jertfa Mântuitorului este temelia organizării vieții individuale printr-o conștiință morală, instrument de perfecțiune umană adică de îndumnezeire. Din contribuția acestei vieți individuale, se creiază neamul în vederea unui ideal comun.

De data aceasta Patimile lui Iisus își primesc tainicul înțeles, în lumina unor jertfe grele ale Neamului nostru. Precum Iisus a clădit viața sufletească a omenirii întregi prin jertfă, spre înnoire și desăvârșire; tot așa și noi ca neam conștii, că nimeni nu-și poate câștiga vrednicia decât prin jertfă, zidim viața ne-

mului prin moartea celor mai iubii fii.

Din moartea Lui, a isvorât viața nouă.

Coborârea în mormânt pentru a călea cu moartea pe moarte și a dărui apoi viață, este simbolul vecinic al adevărului, că un neam își poate croi drumul vieții și idealului său numai prin același drum al morții creștine. Nu este egal a muri, cu a ști pentru ce mori.

Când moartea ta proslăvește jertfa lui Hristos, acea frământătură de viață ce dă omului sensul vieții, atunci jertfa ta este o piatră de hotar pentru toate rățăcirile și nedreptățile omenești.

Suntem în plin război, război purtat în numele și pentru sfânta Cruce. Ascultând și prețuind suferințele Mântuitorului isvorătoare de biruință, să nu se turbure deci nici inima noastră, căci durerile de acum sunt isbăvirile primăjdiilor de mâine.

Clădim aici o țară creștină și destrămăm cel mai tare țeșut al puterii diavolului. De aceea și jertfa noastră își pri-

(continuare în pag. 6-a)

A R E A P Ă R U T

„Viața Ilustrată“

Revistă de familie, cu binecuvântarea P. S. Sale Episcopului Nicolae Colan și sub conducerea P. S. prot. I. Gorom.

Abonamentul anual pentru România: 450 Lei. — Abonarea revistei pentru cititorii din Țară și orice alte informații, se pot face prin Consiliul vicarial din Alba-Iulia.

Citiți și faceți să pătrundă această prețioasă revistă, în toate familiile intelectualilor noștri.

Măreța manifestație românească din București

Biserica și Școala formează temelia morală a Statului.

Glasul neamului pentru durerea Ardealului de Nord

În seria organizării diferitelor corporațiuni în noua formă a vieții de Stat. Joi 19 Martie 1941 s'a ținut, în aula Facultății de Drept din București, prima întrunire de consfătuire a Clerului și Corpului didactic, sub presidenția d-lui prim-ministru Mihail Antonescu.

Cu acest prilej s'a fixat cadrul de acțiune a Bisericii și Școlii, în viitorul nostru, fapt care nu constituie noutate prin sine ci prin aplicarea proiectată și pe care o dorim cât mai în grabă.

Tot acum s'a dat glas conștiinței neamului, față de durerea înăbușită prin tăcerea purtată cu resemnare.

După rugăciunea „Împărate Ceres”, cântată în cor de Înaltul Cler, primul a vorbit D. prof. I. N. Fințescu, decanul Facultății de Drept.

A urmat apoi D. prim-ministru Mihail Antonescu, care a rostit un măreț discurs, prin care a conturat pentru cler și corpul didactic, reluarea rolului de apostoli neamului.

Dăm în cele următoare părți din acest discurs.

A sosit ceasul ca Biserica și Școala să-și unească eforturile și răspunderea la marea operă de reconstrucție națională.

Biserica este nu numai catalizația de credință pe care s'a ridicat spre cerul sfânt al veșniciei noastre. Biserica noastră este ziditoare de Neam.

Viața națională din pridvor de biserică a purces.

În zumzet de clopote sfințite s'a răspândit pe plaiurile României și în ceasuri de bejenie, înaintea altarelor s'a adunat, pentru ca din turle de biserică să pornească ropotul de apărare al Neamului nostru, care și-a făcut din Biserică cetatea lui însuși.

Școala Neamului în tinda Bisericii s'a plămădit.

Tiparnițele mărturisitoare ale gândului românesc în Altare s'au făurit și sufletul românesc, luptător pentru libertate, în Școala dela Sf. Sava, în Mănăstirile Voevoților mun-

teni și moldoveni și în vajnica Biserică a Ardealului nostru s'au zidit.

Această mândrie a trecutului Bisericii noastre ne poruncește azi să unim Biserica la lupta națională.

Din sufletul mistic al Românului creștin, Biserica trebuie să ne ajute să dăluim tistica națională a rosturilor noastre de mâine și sufletul Românului de todeauna.

Școala — dela Universitate până la curata și mărunta școală de sat — a avut și ea, în ultimul veac, o adevărată misiune națională.

Prin școala rurală am izbutit să ridicăm fruntea satelor noastre trudite. Prin ea am înălțat, din adâncurile dogoritoare ale țărânimii noastre, atâtea valori naționale, ca și valorile de primenire, de creație și de muncă ale Neamului întreg.

Liceele ne-au format elitele, iar Universitatea a fost nu numai întemeietoarea de Stat — fiindcă cei mai mulți reformatori ai ordinii noastre politice, din Universitate au plecat, — dar a fost purtătoare de idealuri naționale și avangarda reformelor sociale în Neamul românesc.

În ultimii 20 de ani, Clerul și Învățământul fuseseră scoase din rosturile lor naționale și imbrâncite absurd în lupte electorale și într'un amorfism politic fără margini.

Misiunea națională a Bisericii și Școlii a fost coborâtă.

Am plătit-o scump.

Pentru a putea continua tradiția de vrednicie și de răspundere a Bisericii strămoșești, pentru a putea da învățământului nostru misiunea lui națională, Mareșalul Antonescu și Guvernul Țării au hotărât să întemeieze o organizație națională de educație și propagandă, prin care Școala și Biserica, alături de Guvernul Țării și de administrația lui, să-și poată împlini mai larg, mai demn, mai organizat, răspunderile lor istorice și chemarea lor românească (aplauze).

Toți membrii clerului și ai învățământului, cari au aderat la programul Mareșalului Antonescu, vor face parte din noua organizație.

Această organizație va avea secțiuni județene.

Fiecare secțiune județeană va avea un colegiu de conducere.

Deasemeni, vom organiza în fiecare provincie un centru, cu un colegiu de conducere regional.

Și, în sfârșit, întreaga organizație va avea un colegiu național, pentru îndrumarea și conducerea ei.

Împlinim, prin aceasta, datoria de a rezema conștiința românească pe acci cari au misiunea s'o îplinească mai bine în Neamul nostru.

Redăm Neamului dreptul de a-și folosi elitele lui, așa cum se cuvine.

Fiindcă, Domnilor, dacă există astăzi o realitate, pe care nici o cugetare și nici un fel de doctrină nu pot s'o răstoarne, aceasta este biologia culturii.

Nu putem într'o Țară, în care avem datoria să ridicăm nivelul moral și spiritualitatea mulțimilor noastre țărănești, să nu folosim pe aceia cari au fost în trecut și sunt și azi îndrumătorii spirituali ai vieții naționale (aplauze).

Biserica, slujitorii Altarului. — Școala, predicatorii cuvântului și credinței naționale, — îi avem deja.

Nu avem nevoie să răscolim în străfundurile Neamului nostru pentruca Mareșalul Antonescu să-și găsească astăzi avangardele de luptă și de învoire ale Statului românesc (vii aplauze).

Facem din aceasta o organizație separată, pentruca Clerul și Învățământul nu sunt o profesiune, pentruca să le introducem în organizația profesională, ei sunt o vocație (aplauze puternice, îndelung repetate).

Clerul și Învățământul constituiesc, în Statul nostru, temelia morală pe care trebuie să zidim sufletul nou al Neamului nostru și, mai ales, să putem ridica din Neamul nostru elitele conducătoare de mâine.

Domnilor, judecata aspră a trecutului a fost prea des făcută.

Dar, gândiți-vă Dvs., cât a pierdut Neamul românesc prin instrăinarea Clerului și a Învățământului dela misiunea lor națională, prin coborârea elitelor spirituale ale Neamului, prin coborârea minților cugetătoare, a sufletelor ziditoare de Neam, a dascălilor și

preoților, la nivelul absurd al demagogului de provincie, al luptătorului de sat, al luptătorului mărunț, pentru interese profesionalizate și pentru scăderi morale (aplauze).

Avem datoria ca din acest învățământ să scoatem o temelie de Stat nou.

Să dăm acestor elite, care există în Neamul nostru, dreptul de a ocupa în Statul însuși nivelul pe care-l au prin misiunea lor națională, în Neamul nostru (aplauze).

Domnul ministru Petrovici vă va vorbi despre misiunea aceasta națională a Clerului și a învățământului. Ceeace vă cer, așa cum am cerut tuturor organizațiilor, tuturor grupărilor românești, este ca dvs. să ne ajutați strădania să luptați alături de Guvernul Țării, pentru ca să punem ordine în Țara noastră și să ridicăm cugetele prin credințe noi.

Ceeace vă cer este să trimiteți Mareșalului sau Guvernului propunerile dvs. cât mai repede, despre modul cum înțelegeți să se facă alegeri în interiorul corpului însuși, pentruca în aceste corpuri Biserica și Școala să aibă cei mai întregi, cei mai demni reprezentanți și cei mai Români dintre toți. (Aplauze).

Deasemeni, aștept dela dvs. ca să-mi arătați care este crezul pe care socotiți că trebuie să-l ducem azi în Țară, în numele credinței noastre strămoșești și al drepturilor noastre.

Fiecare regiune, fiecare colț de Țară trebuie să tresalte de această înviore, pe care Mareșalul vrea cu orice preț s'o realizeze, cu sprijinul Clerului și al Învățământului.

Noi trebuie să luptăm pentru zidirea acestei Europe noi, pentruca misiunea noastră latină, alături de popoarele latine ale Continentului, trebuie să-și unească eforturile cu marea misiune civilizatoare a germanismului în Răsărit și împreună să zidească un Continent nou și mare. (Aplauze).

Domnilor, aceasta este lupta noastră în Răsărit.

Ea n'are nevoie de teme de propagandă. Propaganda noi o facem cu sângele ostașilor români; propaganda cu nevă-

(Continuare în pag. 5-a)

Măreața manifestație românească din București

(Continuare din pag. 4-a)

zutul ei de dureri, o scriu femeile noastre, o scriu soțiile o scriu mamele, o scriu orfanii Sfântului nostru Război.

Dar aceasta ne îndreptățește pe noi toți să cerem ca tăcerea noastră să ne fie respectată. (Aplauze prelungite și îndelung repetate).

Cu toată această luptă sfințită, cu toată această tăcere stăpânită, în ultimul an Neamul românesc a fost victima nedreaptă a unor ofense fără margini, a unor acte care strivesc nu numai răspunderea noastră de Români, dar și mândria noastră de Europeni. (Aplauze puternice și îndelung repetate).

Patria, leagănul strămoșesc de altădată, Transilvania de Nord (aplauze furtunoase, asistența aplaudă puternic în picioare timp de câteva minute), a fost supusă unui regim de împilare, de umilintă și de desconsiderare a oricărei mândrii românești.

Oamenii au fost schingiuiți, ucși, bisericile ne-au fost dărâmate, proprietatea țăranilor pe care dreptatea socială, făcută de Neamul românesc o dăruise muncitorului de pământ, proprietatea aceasta a fost supusă anularilor și țăranii noștri isgoniți de pe pământul muncii lor.

Mai mult decât atât: la Ciucea, unde poetul Suferințelor Ardealului, nu doarme, ci veghează (aplauze), mormântul și proprietatea mormântului a fost supusă aceleiași legi sălbatece de anulare a proprietății și urmașei, „poetului pătimirii noastre” i s'a oferit public prin presă, zilele trecute, închiderea procesului dacă dăruiește mormântul lui Goga și amintirea lui unui institut unguresc (voci: „Nici odată, niciodată”).

Mareșalul Antonescu este soldat și acel care are sfâșietoarea răspundere de a conduce ministerul afacerilor străine este dascăl.

Un ostaș mare și un dascăl curat știu că nu prin vorbe se zidesc și se apără onoarea și dreptatea (aplauze puternice: strigăte de „bravo”).

Ceeace doresc să știți toți, din orice colț al Neamului românesc, este că Mareșalul Antonescu e conștient că Neamul îl urmează, fiindcă știe că nu-i va trăda drepturile (vii aplauze).

Ducem, domnilor, o luptă sfântă; o luptă sinceră.

Noi nu jucăm pe toate tablourile internaționale. (A-

plauze puternice și îndelung repetate: strigăte de „bravo”);

Noi jucăm pe onoarea și dreptatea Europei de mâine. (Aplauze).

Am păstrat această tăcere, fiindcă ne-am spus că sunt ceasuri chinuite când trebuie să-ți înfrânghi în dinți umilirea și să-ți duci mai departe Crucea, așa cum ne-a învățat Acel care a adus Invierea.

În vară însă când eram președinte ad-interim al Consiliului de miniștri Armata noastră a fost ofensată de presa maghiară.

Armata noastră, mândria noastră care ne-a redat dreptul de a purta fruntea sus și de a rosti răspicat credința, armata noastră nu tolerăm să fie ofensată (aplauze prelungite și îndelung repetate).

Deacea azi, rupând această tradiție sfâșietoare a unui armistițiu nedrept, pentru o luptă dreaptă, răspundem așa: Neamul românesc a tăcut;

Neamul românesc a suferit;

Dar nu este nimic mai ofensator decât atunci când victima nu poate să-și mărturisească suferința, să nu știu nici măcar suferința sa i-o respecti.

Celor din Transilvania de Nord, Românilor, le spunem azi cuvântul nostru de frați cari suferă alături de ei, credința noastră, voința noastră de a face din durerea lor propria noastră durere (aplauze).

Iar noului guvern ungar îi adresăm acest cuvânt care altădată a răsunat în aceiași termeni din Budapesta:

Cu inima strânsă vedem că situația Românilor noștri de peste hotare este mai rea decât oricând.

Deaceea, toată iubirea și toată suferința noastră se îndreaptă în acest ceas pentru această românie ale cărei încercări le putem privi numai cu greu și cu o răbdare abia stăpânită.

Avem datoria să spunem: Aceasta nu mai poate dura. (Aplauze furtunoase, ovații).

Elementul determinant al noului ordinii europene este repararea nedreptăților suferite (aplauze prelungite).

Și cine pune piedici noului ordinii europene, le pune spre paguba lui (aplauze prelungite).

Toți Românii trebuie să creadă orbește în misiunea Neamului nostru, așa cum au crezut și au luptat înaintașii noștri, altădată condamnați, care n'au primit niciodată călușul unor așezări nedrepte (a-

plauze prelungite și îndelung repetate).

Europa nouă, Europa victorioasă, nu poate folosi decât Națiuni întregi (aplauze).

Iar Românilor noștri de peste hotare le spunem numai atât: O națiune întreagă, chiar dacă suferă lovită de furtună, trebuie să știe să-și facă și din suferință o altă formă de unitate (aplauze).

Cu aceasta, domnilor, același armistițiu va continua și de azi înainte și va pune inimii și cugetului nostru, același stavilă.

Fiindcă noi știm să purtăm în suflet și iubirea, dar și ura (aplauze furtunoase).

A luat cuvântul apoi d. prof. *Ion Petrovici*, ministrul Culturii Naționale și al Cultelor care, în cuvinte alese a arătat importanța Bisericii și a Școlii în Stat, importanță neglijată până acum. Evidențiază paralelismul între postulatele fundamentale ale Statului și vocațiunea preoților și profesorilor, arătând că și unul și alții au același rost, de a se dăruir pe sine altora.

Cu același cald patriotism a vorbit *I. P. S. Patriarh Nicodim*, despre legitimitatea războiului de apărare și datorna respectării zilei a șaptea, care este ziua Domnului.

Urmează apoi o serie de cuvântări în numele diferitelor instituții și asociații; astfel d. prof. *Horia Hulubei*, rectorul Universității din București, în numele acestei Universități, arătând rolul Universităților în realizarea unității noastre spirituale, — d. *C. Darie*, rector dela Iași, în numele Moldovei, — d. prof. *I. Hațiegan*, rector dela Cluj-Sibiu, despre școala ardeleană

inspirată din vecinicile legi ale Neamului și Bisericii, — p. *Al. Nicoreanu*, în numele Asociației Generale a Clerului, care a asigurat că preoțimea întreagă e la datorie, — d. *I. Nisipeanu*, în numele Asociației profesorilor, — d. *T. Iacobescu*, în numele învățătorilor din toată țara, — d. *S. Vârzaru*, în numele școlii basarabene, — d. *I. Dinariu*, în numele școlii bucovinene și d. *Oct. Căpățină*, în numele studențimii.

Și ca o dreaptă sinteză a tuturor celor mărturisite, a urmat

CUVÂNTUL I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE, AL ARDEALULUI:

Înalt Preasfințite, Domnule Prim Ministru, Domnilor,

Am ascultat cu viu interes și cu încordată atențiune luminoasele și avântatele cuvântări ce s'au rostit. Am simțit vibrând în glasurile vorbitorilor inima românească din toată țara. Neamul însuși a dat grai dogoritor jarului care arde azi în adâncimile ființei sale.

Conținutul gândurilor și hotărârilor ce s'au pronunțat în această memorabilă întâlnire a sufletului românesc, se poate rezuma ușor: tot ce s'a spus sau s'a voit să se spună, aici, se concentrează în esență în jurul mării și coplesitoare aspirațiuni actuale a Neamului nostru de a-și vedea hotarele întregite și în acele părți unde sunt ele încă în suferință. (Aplauze).

Nici nu s'ar putea să fie altfel. Un neam care sângerează în ființa și în pământul lui strămoșesc și mai simte în vinele sale forța vieții, nu poate uita un moment durerea sa și nu poate înmuia o clipă hotărârea de a-i pune capăt. (Aplauze).

N'a îngăduit acest neam prelungirea nedreptății dela Răsărit. Nu trecuse nici un an dela încălcarea samavolnică a provinciilor din stema lui Ștefan și sângele românesc a fășnit cu vitejie neîndurată și cu generozitate, măturând cotropirea și alungând negura nimicitoare de suflet și credință românească, ce se abătuse asupra lor.

Fără să avem cu poporul rusesc nimic de împărțit, neamul nostru și-a restabilit drepturile la granițele ființei sale și și-a dat, cu arzătoare jertfelnicie, contribuția la înlăturarea primejdiei ce-i amenința credința creștină și existența sa.

Din tot cuprinsul țării românești s'au mișcat valorile salvatoare spre Porțile dela Răsărit ale Neamului, când se izbea în ele puhoiul haosului roșu.

După ostașii cari au sfărâmat, cu piepturile lor, lanțurile robiei din Răsărit, au purces ierarii și preoții Bisericii să ridice sufletul Basarabiei pe meterezele credinței și ale puterii de luptă și de încredere în viitor. (Aplauze). Am

(Continuare în pag. 6-a)

Măreța manifestație românească din București

(Continuare din pag. 5-a)

foști acolo și eu împreună cu toți ierarhii ardeleni și cu un număr de preoți ca să dăm fraților loviți balsamul unei puteri și mângăeri noi. (Aplauze).

Acum partea din Răsărit a țării este recintregită datorită vitejiei răsbătătoare a poporului român și destoinicului Conducător al Statului și al oastei noastre, domnul Mareșal Ion Antonescu. (Aplauze).

Frați Români,

Eu vorbesc în numele și în Duhul Bisericii naționale din Ardeal. Biserica în genere nu cunoaște graniți. Ea e cuvânt dumnezeesc și duh sfânt, iar cuvântul dumnezeesc nu se leagă, spune Scriptura, și duhul suflă unde voește. Dar Biserica neamului din Ardeal a experimentat în chip deosebit, acest adevăr.

Pentru ca Carpații n'au fost graniță, oricât au fost de înalți. Cu atât mai puțin va putea fi o graniță Dealul Feleacului. (Aplauze. Strigăte de bravo). Ea e de față prin rugăciunile ei și prin puterile ce coboară dela Tatăl ceresc oriunde e un suflet de român. (Aplauze).

Biserica aceasta care nu s'a lăsat intimidată de nici o putere seculară potrivnică Neamului, Biserica aceasta care știe din convingerile ei de credință confirmate de o lungă experiență, că nu e putere pe lume în stare să sfarme unitatea unui neam ce crede în Dumnezeu și în destinul lui și nu e furtună care să-l zdrobească, — ea mărturisește încrederea nesdruncată în țara cea mare și liberă. (Aplauze și strigăte de „bravo“). Ea știe că drepturile neamurilor la libertate sunt sfinte și, ca atare, biruința lor e de Dumnezeu chezăsuță și binecuvântată.

Dar ziua biruinții trebuie pregătită de noi înșine. Această este cea mai mare obligație a clipei de față: să ne pregătim pe toate căile, în toate colțurile și ramurile vieții noastre spirituale și materiale, individuale și colective, în vederea acestui mare scop. (Aplauze). Toate strădaniile noastre să fie puse sub lozincă atotcuprinzătoare a pregătirii.

Mai presus de toate trebuie să ne pregătim armata, care este chezașia înfăptuirii idealului nostru. (Aplauze). Sunt om al păcii, atât ca ierarh al Bisericii cât și ca membru al unui popor blând și bun. Cu

toate acestea când e în joc existența Neamului și în fața noastră flutură cu neîndurare imperativul salvării, nu am atâta energie cât aş vrea să pun în cererea de a se pregăti armata. (Aplauze cu strigăte de „bravo“).

Generația noastră a primit dela Dumnezeu o importanță misiune. Vom fi răspunzători în fața urmașilor, ne vor urmări până înaintea lui Dumnezeu lacrimile suferinței lor, de nu vom fi vrednici să le lăsăm o viață de libertate. Conștiința acestei supreme datorii a noastre să ne facă să alungăm dintre noi orice preocupare lăaturalnică, orice desmembrate care ne-ar slăbi.

Inima din fiecare din noi e inima Neamului. Ea trebuie să bată la fel. Nu este îngăduit să o închinăm decât în slujba sfântă a înfăptuirii idealului nostru cel mare, într'o solidaritate impunătoare și răzbătătoare. Puterea pentru ajungerea la ținta spre care tindem nu o putem găsi decât în unitatea și încrederea noastră supremă. (Aplauze). Din acestea ne vom sorbi încrederea pe care o vom spori prin conștiința că Dumnezeu e cu noi și că suferințele și jertfele îndelungate ale înaintașilor se transformă în putere nebănuită în cei ce nu uită de ele.

Prin dârzenia noastră neînduplecată în afirmarea drepturilor ce le avem și vom fi de a le înfăptui vom face pe toți să simtă că suntem înfiți în pământul acesta de două mii de ani și în virtutea acestui fapt e cu desăvârșire al nostru. (Vii aplauze). Noi suntem scâmbii lui, căci poartă chipul nostru și e format din trupurile strămoșilor noștri și duhul lor îl învăluie și ne leagă de el. (Aplauze).

Toți cei ce gândesc că pot să profaneze timp mai îndelungat acest pământ prin gândurile lor de săpânire vor avea de luptat nu numai cu noi, ci cu toți Dacii, cu legiunile lui Traian și cu ingerii credinței noastre. (Aplauze).

Avem un Rege tânăr de care legăm cele mai curate și mai viguroase nădejdi (aplauze vii și îndelung repetate: adunarea ovaționează în picioare), avem un Mareșal viteaz și neînduplecat în urmărirea planului de mărire a neamului. În jurul lor stă un guvern a cărui viață ne-a tălmăcit-o atât de înălțător domnul președinte al Consiliului. Am simțit în cuvântarea d-sale

că inima îi bate la unison cu inima Neamului. (Aplauze).

Îi asigurăm că alăta vreme cât vor merge pe linia aspirațiilor naționale, ii vom urma conștiinți că urmăm linia Neamului.

Trăim timpuri în care se tratează de existența Statului, nu de forma lui. Aceasta trebuie să ne preocupe și pe noi în primul rând. Orice formă care asigură și consolidează existența Statului e binevenită. (Aplauze).

Iar consolidarea Statului nostru e împletită cu întregirea hotarelor lui. (Aplauze puternice).

Vă asigurăm că suntem gata în această direcție de toate jertfele și aceea a vieții noastre.

Din sbuciumarea aspră a acestui război trebuie să răsăre împreună cu lumina și dreptatea generată, și lumina și dreptatea noastră. Dacă prin acest război se urmărește înfăptuirea unei ordini mai bune și mai drepte în lume, nu se poate ca să nu vină pe urmele lui și dreptatea noastră. Neamul nostru nu-a făcut pe lume numai ca să suporte nedreptăți și poveri străine. (Aplauze).

Avem de împlinit și noi o misiune pozitivă creatoare pe acest pământ. Am convingerea că înaintea noastră se întind veacuri nesfârșite de dezvoltare liberă, ca să descoperim lui Dumnezeu și lumii virtuțile și frumusețile sădite în ființa noastră. (Aplauze vii și prelungite).

★

Adunarea a luat sfârșit, într'o atmosferă de mare entuziasm, în puternicile accente de „Deșteaptă-te Române“, cântat de toată lumea.

Biserica, plină de răspunderea ceasului de față, acum ea și totdeauna, își pune întregul său suflet pentru patrie. Sub bolta învățăturilor ei mântuitoare, cuprinde în chip ocrotitor pe toți fiii neamului.

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi, viață dăruindu-le“.

(Troparul Paștilor)

Organizați
REUNIUNI DE FEMEI

Sfintele patimi și jertfa noastră

(urmăre din pag. 3-a)

mește peceica biruinții definitive. „Amin, amin grăesc vouă: grăuntele de grâu căzând pe pământ de nu va muri, el singur rămâne, iar de va muri, aduce multă roadă“ (Ioan 12, 24).

Neamul și prin el Biserica lui Hristos, pătimește astăzi ca „a treia zi“ să se bucure sufleteste, că Hristos a biruit. Istoria Patimilor sfinte, este icoana patimilor noastre. Mormântul pecetluit a fost despicat de puterea vieții, deci și „pecețile morții“ noastre, vor cădea prin dragostea de jertfă a atâtor vieți creștine.

Cine nu simte acest adevăr, iazadar se numește Român. Câte gânduri nu trezește în sufletul fiecărui creștin, săptămâna Patimilor sfinte. Nu vreau să-le refer numai la viața noastră singuratică, ci din puterea adevărului desprins vreau să îndrept privirea spre zările idealului nostru, ce-și are aceeași explicație de biruință.

Jertfa noastră este o jertfă curată, adusă numai pentru Hristos și nu pentru alte „învățăturii“, deci ea nu poate avea altă roadă, decât: *viața*. Și prețul acestei comori, îl plătim cu *moartea*.

Deci: din moartea lor, va isvorâ viața noastră.

Pr. T. Ciuruș

Gânduri de Paști

Se apropie două mii de ani de când omenirea sărbătorește, la o dată fixă, patimile și suferințele supraomenești a divinului Iisus.

De aproape două mii de ani învățăturile sfinte, pecetluite cu jertfa vieții sale, și-au croit un drum din ce în ce mai larg în omenirea dornică de ideal.

Deși soarele trimite omenirii sărutul său primăvăratec totuși farmecul lui este stingerit — nu de nori cu picurii plini de rodnică binecuvântare — ci de norii frământărilor dintre popoare, ce au șters pacea dintre popoare și suntem încă departe de împlinirea zilnicei cereri: „Să vie împărăția lui Hristos pe pământ cu caldă ei iubire creștinească care ne îndatorează să iubim până și pe cei ce ne fac nouă rău“.

Pe căile nesigure ale viitorului de taină învăluit, credința noastră strămoșească ne-a fost făclia călăuzitoare și

(continuare în pag. 7-a)

Gânduri de Paști

(armare din pag 6-a)

nu am greșit niciodată. Această făclie dusă de Biserica noastră ne luminează și astăzi calea ce ne duce spre mântuire și ne lămurăie puterea jertfei de pe Golgota.

Biserica ne lămurăie mintea, spunându-ne că și noi avem acum săptămâna paștilor noastre — ca neam — pentru ea și noi, asemenea Domnului Hristos — să reinviem în glorie și în granitele popoarelor deschise.

Medestia și simplitatea celui care umbla desculț și cu capul necoperit, predicând adevărul și dreptatea, îmbrăcase cu trecerea anilor forme tot mai fastuoase, iar perversitatea sufletului omenească știută să modeleze, să șlefuiască și să denatureze învățăturile celui mort pe cruce, potrivindu-le pe măsura și trebuința păcătoșeniei pământești.

Astăzi când suntem în luptă crâncenă contra bolșevismului negaliv și ateist — cu tendințele lui anarhice și distructive, nu numai în ordinea socială politică și economică, dar și în cea morală — bolșevismul ce susține războiul contra creștinismului și a instituțiilor ce stau la temelie societății civilizate — familia religia — se cere din partea tuturor ca să dau seama de pericolul ce amenință civilizația și existența națiunilor, să se imoleze cu dăruire la luptă ce am început.

Să nu fim triști în fața greutăților vieții și ale vremii ci cu credința în Dumnezeu și cu inimă văinică să trecem prin vijeliile timpului, purtând în sufletele noastre icoana blândului Iisus și fără a uita că nu trebuie să te cruți niciodată dacă vrei să fii binecuvântat de Dumnezeu.

Biruința noastră stă în semnul crucii, dar Crucea s'o purtăm în inimile noastre și pe ea să simțim sângerând pe Hristos — sângerând din pricina noastră, care L'ținem prea zăvorât, să se înăbușe în temnița de lut a păcatelor noastre.

Paștile de astăzi ale Neamului românesc sunt spre dezrobirea lui, căci în curând va veni Primăvara învierii Neamului românesc.

Renunțând la plăcerile efimere și mărunte ale unei vieți trăite în moleșirea sufletăscă și în ospete fără rost — ne-am ridicat azi inimile spre zarea unde ne cheamă acela care a sunat mobilizarea conștiințelor românești, spre împlinirea năzuințelor noastre naționale.

Să credem din toată inima în realizarea acestor năzuinți.

Viitorul este în mâinile lui Dumnezeu însă binecuvântarea Lui se va coborâ asupra acelor care au rămas statornici în credința lor neclintită, biruind suferința și durerea neșovăind niciodată și având înaintea ochilor numai sfârșitul cel mare.

Ioan G. Alecsa

„Mormântul gol”

„Ciasul crucii” umpluse de groază inimile celor trei milițani de spectatori ai caznei golgetice. O cutremurare în fața faptelor, o tresărire în fața chinurilor tupești, încercase până și inima plină de ură a țărășilor. Pe conștiința ucigașilor apăsa, greu ca iadul, omenii viemele neadormit al Copiilor au seos fipete înfiorătoare, femeile au plâns, sfâșier. Temelile pământului s'au clătui, soarele și-a ascuns fața, muscarii le redea sufletul, zădăra încă a suspina după Zădăra ei. Prin inima Fecioarei a trecut sabia celei mai omeneșit dureri. Lacrimi de iubire se revărsau din plin ca nu pînă binefăcător din ochii Mironosițelor. Și apostolul cel iubi, își resemase frumica înfierbântată de lemnul sfânt al crucii. Ca o apatie de teocamă, transfigurată de durere, Maria stia la mormânt.

În deictul nopții, spre Duminică, străjerii păzeau mormântul încuiat. În ochii lor trudiți de veghe stăruia, puternic, tabloul înmuiat în sânge al Vinerei cele mari. Noaptea tercea, din nedeslusa fire, melodii de tainice tăceri. Un înger cu pași de stiele se coborî din cerul, mînat de cele văzute, și ridică lespede de pe mormânt. Timpul adormit al Măntuitorului se sculă investimant în azur de cer. Străjerii se smeră cu evlavie în fața mult așteptatei minuni.

Cu sufletul ros de răvnă sfântă, clocoțitor de dorință de a vedea pe Domnul, pe poezia luminată de flacăra tremurătoare a iubirii, venau Mironosițele — cățele — aducând mir și mireme scumpe. Le neluștea un singur gând: Cine va ridica piatra de pe mormânt. Se apropie. Răsufllarea li se oprește. Sub zăbranicul umbrelor se conturează chipul îngerului. Zărese „mormântul gol” și pără de lacrimi se amestecară cu sfintele arome. Iagerul le spune vestea mângăitoare: Măntuitorul a înviat, a trecut vremea plângerii. Amarul lacrimilor se schimbă în apa dulce a fericirii. Tremurând de emoție, ca mai târziu Iavel, aleargă să spună vestea șiceliler... s'o strige în cele trei zădăra... s'o cânte în imnuri ma, male... s'o incredințeze generațiilor ce vor veni.

Furtați de acelaș gând, se apropie Ion și Petru, găsind „mormântul gol”. Le cad repede solzii de pe ochi, în fața dovezii materiale — mormântul gol. — Măntuitorul a înviat, precum spusese mai înainte.

Vin și ucigașii, detractorii, cu gândul bun de a tăgădui adevărul și a arunca sămânța neîncrederii în țarina sufletelor sterpe.

De-atunci până azi un ciopor de libertini, cu ramurile sufletului uscate, s'a apropiat cu zâmbetul pe buze de „mormântul gol”. Aceștia au dat lumii piatră în loc de pâine și i-au făgăduit slavă nepieritoare dacă va deveni sclava gândurilor lor. Izolați, nu pe culpi

ci în peșteri mohorâte, au explicat prezența „mormântului gol” prin cele mai absurde teorii, care tocmai ar fi de ajuns pentru a umplea mormântul desertăciunii lor. În chinuri înfiorătoare, ei se mistue pe rugul propriei necredințe, prefăcând în cenuse măduva sufletului.

Numai „mormântul gol” ne ajută — cu torța credinței în

mână — să ieșim din rătăcirile sufletului. În fața lui trebuie să ne plecăm genunchii și inima, să ne smerim neclăburăți de pașini.

Prima dovadă a învierii Domnului este „mormântul gol”.

Din „mormântul gol” curge rău de viață, ce murmură în timp etern învieră noastră.

Pr. Gh. Onețiu

BIBLIOGRAFIE

„Viața Ilustrată”

Mult apreciată revistă de familie „Viața Ilustrată”, a reapărut în același duh de viață românească. Chemată la ființă de P. S. Episcop Nicolae, încă de când era rectorul Academiei Teologice din Sibiu, ea a avut partea sa bogată în răspândirea scrisului sănătos românesc și evanghelic. Fiile ei erau adevărate comori de învățătură bună, de ară și suflet.

În noua stăpânire a urmat drumul tradițional, dublat de chemarea cultivării întregului suflet românesc, în consecință era secotită primejdioasă. Și a fost suprimate.

Dar răvna întemeietorului, după grele insistențe, a readus-o la viață și astfel cu 1 Martie 1942 apare nr. 1 din anul acesta, cu binecuvântarea P. S. Episcop Nicolae Colan și sub conducerea P. C. prot. Ion Goron, consilier eparhial. Desigur împrejurări grele au contribuit la această aparentă schimbare a conducerii revistei, căci fondul este același.

În acest număr scriu: Prot. Ion Goron: Sfințenia, L. G. Munteanu: Postul Mare, Ștefan Baciu: An (poezie), Iosif Morușan: Demul (poezie), Augustin Corbu: Aparența, Eugenia Adam: Negușătoarea de porfiră, Emil Zegreanu: Plânge pădurea (poezie), C. Mureșanu: Pictura italiană din sec. XIII și XIV, D. E. Nicoară: Moartea părintelui Grigorie, P. L. Mureșanu: Petroliu, Valentin Raus: Cronica plastică, Expoziția de pictură,

Abrudan Cornea, Harsia, Șorban: E. M. E. Niculescu, V. Vlad și Dinu Pajură: Cronica literară: Omul cel nou, Cântarea Paradisului, Ajutoarele românești la mănăstirile din Sfântul Munte Athos, Părgă, De pe Mureș și Câmpic: N. C. D. P.: Actualități: † Prot. Ion Imbroane, Inscăunarea Părintelui Protopop V. Matei, Noul Testament.

PREOT IOAN CHIOARU.

„Comunismul, negația lui Dumnezeu și a omului”, „Țara”, Sibiu, pp. 61. Prețul 30 Lei.

Ziarul „Țara” ce apare la Sibiu, sub conducerea D. Grigore Popa, a editat mai multe publicații, între cari amintim și lucrarea p. Ioan Chioaru. Această broșură cuprinde constatări despre comunism, eufese în mare parte la fața locului, din pușlejul misiunii protestiste organizată de Mitropolia Ardealului.

După cum arată însuși titlul, autorul definește și arată principiile fundamentale ale comunismului, ca apoi să ne acate cum s'a urmărit prin această doctrină: nimicirea ideii de Dumnezeu și însuși „Omul”, în sensul creștin luat.

Cecace a reușit să înfăptuiască prin această metodă, s'a făcut numai prin distrugere. Ori distrugând, nu poți clădi. Aceasta s'a dovedit la fața locului acum, când oastea română a eliberat omeghrea subjugată.

Cu toate prigonirile și deportările aplicate, poporul a rămas în străfundul sufletului, legat de Cer. Se arată în continuare, jefurile aduse de Români noștri, pentru păstrarea credinței.

În concluzie, se conchide că numai creștinismul va putea da lumii, înfățișarea unei vieți noi.

Scisă într'un stil curgător, cartea se citește cu mulțumire și prin aceasta a contribuit la opera desvăluirii fiarei lidoase.

Poșta redacției

Pr. Gh. O. din R. d. s. Am primit și va apare la timp. Așteptăm cu plăcere și altele.

Pr. V. Ș. din S. de c. Primit Către iubii colaboratori. Din cauza cuvântărilor ce s'au rostit la Adunarea națională din București, pe cari le reproducem în parte, nu s'au putut publica articolele trimise. Vor apare cât mai curând posibil.

Noul Testament, în traducere de P. S. S. Episcopul Nicolae Colan

Știam mai de mult, că iscusitul cărturar și cunosătorul studiului biblic al Noului Testament P. S. Episcop Nicolae Colan, lucrează la această traducere și iată, că aflăm acum despre tipărirea Noului Testament, în tălmăcire revăzută de P. S. Sa. Lucrarea a apărut în preajma Sfințelor Paști, în condiții tehnice bine îngrijite și „prețul ei modest va face cu puțință ca ea să ajungă în mâna tuturor celor însetoși după mângăerile și înțelepciunea cuvântului dumnezeiesc”, spune un anunț din „Viața Ilustrată”.

Nu putem vorbi încă mai de aproape despre această prețioasă comoară creștinească, pusă în mâna poporul nostru din Ardealul de Nord, dar până când vom putea reveni asupra ei ținem să evidențiem contribuția neînchipuit de mare ce va aduce pentru păstrarea comorilor sufletului românesc.

Dacă a spus cândva Mitropolitul Simion Ștefan, „că cuvintele trebuie să fie ca banii; că banii aceia sunt buni cari umblă în toate țările; așa și cuvintele acelea sunt bune, care le înțeleg toți”, apoi darul de-a îmbrăca gândurile în haina cuvintelor dulcelui grai românesc, cu atâta iscusință, a P. S. nostru Episcop Nicolae, este o garanția folosului ce-l va da cartea sfântă.

Istoria Bisericii și a Neamului nostru se scrie cu foște de suflet, iar P. S. Episcop Nicolae Colan se proiectează tot mai luminat pe pagina ei. Intre atâtea contribuții aduse — cu prețul vieții — pentru legea românească, această lucrare vine să încoroneze străduințele P. S. Sale.

Noi nu numai, că ne bucurăm dar, dorim ca bunul Dumnezeu să-L păzească „întreg, sănătos, intru zile îndelungate, drept îndreptând cuvântul lui Dumnezeu”, pentru frații noștri.

C.

INFORMAȚIUNI

De praznicul luminat al Invierii Domnului, facem tuturor cititorilor și colaboratorilor noștri iubiiți, cele mai bune urări de sănătate și bucurie cu dorința vie ca Dumnezeu strămoșilor noștri, să fie cu noi.

In aceste gânduri, spunem tuturor creștinescul: **Hristos a înviat!**

★

Nu se acordă gradația a cincina la salariu. Față de cererea anumitor preoți ca să obțină gradația a cincina la salariu, aflăm că Onor. Minister al Cultelor nu acordă această gradație pentru vechime de serviciu, ci ca gradație de „merit militar”, pe care o pot obține numai acei preoți, cari au fost mobilizați ca preoți în armata română pe timpul dela 15 August 1916 până inclusiv 31 Decembrie 1918.

★

Modificare de lege. La intervenția făcută de sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, ministerul Finanțelor a dispus ca așa zisul impozit „pe epitrahil”, să fie soluționat prin modificare de lege, ce se va aduce în luna Aprilie e.

Ar fi timpul ca să dispară acest bir, ce coboară preoția în rândurile meseriilor.

★

Sunete de clopote fără elopote. Biserica ceho-moravă din cartierul Vinohrady din Praga posedă un turn înalt frumos, de unde răsună în mod regulat prin împrejurimi sunete de elopote, cu toate că un observator atent nu poate zări nici un elopot în turn. Aceste elopote într'adevăr nu există. Turnul este lipsit de elopote. În locul elopotelor turnul este prevăzut cu niște reproducătoare puternice. Și în felul acesta din turnul bisericii din Vinohrady, răsună tonuri preafrumoase de elopote fără elopote.

★

Pilduitoarea faptă creștinească a F. O. R.-ului din Arad. Aflăm din ziare, că intelectualii arădani grupați în cadrul activ al F. O. R.-ului, au ținut ca să-și împlinească creștineasca poruncă de a-se împăca cu Dumnezeu și de-aproapele, prin primirea slintei taine a Cuminecăturii.

Astfel în Dumineca a IV din Paresimi toți intelectualii, în frunte cu Prefectul județului, Primarul orașului și altor personalități creștine, au fost împărțșiți de către P. S. Părinte Episcop Andrei. Și ca o pregătire pentru cuminecare, după mărturisirea membrilor, Sâmbătă seara, P. S. Episcop a ținut o meditație despre Dumnezeirea lui Iisus, Hristos.

Fapta creștinească a intelectualilor arădani, ne umple sufletul de bucurie și de nădejdea, că un neam cu astfel de conducători nu poate decât să înflărească.

★

Vacanța de Paști a școlilor primare. Pentru a-se putea face pregătirea și instruirea necesară copiilor din cursul primar spre a li de folos în muncile obștești de primăvară, școlile primare vor lua vacanță în Joia Paștilor și vor reîncepe cursurile Miercuri după Paști.

★

Redacționale. Din prilejul sfințelor sărbători „Renașterea” apare în număr dublu ast-

fel, că numărul următor va apărea numai în 12 Aprilie e.

★ Apel.

La ferma model „Cojocna” — pe frontieră din spre Cluj — a luat ființă o capelă ortodoxă pentru necesitățile sufletești a credincioșilor, rămași din parohia Cojocna (teritor cedat) — Având lipsa de ornate și cărți de ritual necesare săvârșirii serviciului divin, apelăm la frații preoți cari au asemenea obiecte de prisos, să binevoiască ale dona pe seama acestei capele.

Dumnezeu să răsplătească caritatea binevoitorilor donatori.

Pr. T. Drăgolu.

Pr. Iacob Panga.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 224—942.

3—3

Nr. 229—824.

3—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Stejeriș din protopopiatul Turda, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Renașterea.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela Stat, conform pregătirii candidatului.

2. Casă parohială cu supra edificată și grădina bisericii de 1 și jumătate jug.

3. Sesiunea parohială 16 jug. din care 10 jug. în hotarul comunei Calărași.

4. Venitele stulare obicinuite în parohie.

Cererile de concurs, însoțite de documentele cerute se vor înainta Vicariatului Episcopiei Clujului, cu sediul Alba-Iulia, în termenul deschis.

Candidații se vor prezenta în parohie cu încuviințarea Oficiului protopopesesc, într'o zi de Duminecă sau sâmbătoare, pentru ca să fie cunoscuți de credincioși.

Turda, la 6 Martie 1942.

Oficiul Protopopesesc Turda în conțelegere cu Consiliul parohial din Stejeriș.

Aurel Giga
protopop

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a Mociu, diu protopopiatul Turda, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Renașterea.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar de stat.

2. Casă parohială nouă, cu supraedificată corespunzătoare.

3. Sesie parohială 32 jug. din care 29 jug. arător și 3 jug. pășune.

4. Câte un dubludecalitru de cereale și una zi de lucru benevole.

5. Stolele fixate la 2 Martie a. c.

Cererile de concurs, însoțite de documentele cerute se vor înainta Vicariatului Episcopiei Clujului cu sediul în Alba-Iulia în termenul deschis.

Candidații se vor prezenta cu încuviințarea Oficiului protopopesesc într'o zi de Duminecă sau sâmbătoare în parohie, spre a cânta la strună, respective a servi și predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Turda, 6 Martie 1942.

Oficiul protopopesesc al tractului Turda în conțelegere cu Consiliul parohial din Mociu.

Aurel Giga
protopop

NOU!

NOU!

A APĂRUT

CARTE DE RUGĂCIUNE

editată de Vicariatul Episcopiei Clujului, cu sediul în Alba-Iulia.

Această carte are un bogat și prețios cuprins și s'a tipărit

la Alba-Iulia, cu binecuvântarea

I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului și cu a P. S. Episcop NICOLAE al Clujului

Lucrarea este executată pe lărtie velină, în două culcri, împodobită cu frumoase și variate clișee,

legată peste tot în pânză,

cu o frumoasă copertă, ca să satisfacă ori ce așteptări.

O recomandăm călduros creștinilor noștri, ca pe o însemnată hrană sufletească.

PREȚUL Lei 100.—